

# Recull de Premsa



PALAU  
DE LA  
MÚSICA  
ORFEÓ  
CATALÀ



### **6.000 visitants al Palau de la Música**

El Palau de la Música va celebrar ahir la festivitat de Santa Cecília, patrona de la música, amb una jornada de portes obertes. Més de 6.000 persones van accedir al recinte modernista gratuïtament, 1.500 més que l'any passat. A més de contemplar l'arquitectura de Domènech i Muntaner, els visitants van poder escoltar el cors de l'Orfeó Català.



## L'agenda del Camp i l'Ebre

### Balls

#### LA SELVA DEL CAMP

► 18.30. Casal d'Avis. Ball amenitzat pel Miquel.

#### ULLDECONA

► 17.00. Casal de Jubilats. Ball amb Angels.

#### VALLS

► 18.30. Kursaal. Ballables. Balls a Valls.

### Concerts

#### MÓRA D'EBRE

► 19.00. Escola de Música i Dansa. Concert de la Societat Ateneu Musical.

#### POBLET

► 18.00. Monestir de Poblet. Concert de l'Orfeó Català & Simon Halsey.

#### TARRAGONA

► 18.00. Tarraco Arena Plaça. Musical ABBA, *The Gold Experience*.

► 19.30. Palau Firal i de Congressos de Tarragona. Concert de sardanes i música per cobla interpretada per la Cobla Cossetània. Durant el concert s'entregarà el Premi Casal Tarragoní de Cultura.

#### TORREDEMBARRA

► 20.00. Església de Sant Joan Baptista de Baix a Mar. Concert, *Cançons i danses de Frederic Mompou*, amb el Cor Zongora i Jordi Soler, piano.

► 20.00. La Traviesa. Dobermann (rock).

#### VILA-SECA

► 18.00. Auditori Josep Carreras. Concert en benefici de la Lliga Contra el Càncer de les Comarques de Tarragona i Terres de l'Ebre.

### Festes

#### ALFORJA

► Durant el dia. Cooperativa. Festa de l'oli nou.

#### CALAFELL

► Festivitat de Santa Cecília. 10.30. Des de la plaça Catalunya. Cercavila amb la imatge de Santa Cecília a càrrec de la Banda de Timbals i Gralles de Mas Romeu.

► 11.00. Parròquia. Oficis solemne cantat pel Cor Parroquial de la Santa Creu. Durant l'eucaristia tindrà lloc la benedicció de la imatge.

► 12.00. Plaça Catalunya. Concert a càrrec de la Coral Llebeig, Havaneres Veles i Vents i del Cor-Orfeó Calafellenc. A continuació, vermut musical.

► 14.00. Dinar popular amenitzat per Les Tirantinaires i després, ball de fi de festa a càrrec de La Clau de Sol.

#### EL CATLLAR

► Tot el dia. Cooperativa Agrícola. Festa de l'oli nou.

#### L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ

► A partir de les 11.15. Passeig Cañellas, Residència Jaume I, Església Vella, pati de l'Antic Hospital i Museu de la Vida Rural. 5a edició de la Festa de la Música.

#### LA SELVA DEL CAMP

► Festa Major de Sant Andreu. 08.30. Des de la rotonda dels Molins. Camina per la Marató de TV. Pujada a Sant Pere.

► 09.00. Des de la rotonda dels Molins. 12a Crono-Pujada al Puig d'en Cama.

► A partir de les 11.00. Hort d'Iglésies. Parc d'inflables.

► 12.00. Vermut electrònic amb dj Fuski.

► 12.30. Defensa Agrària. Concert de la Banda de Música.

► 17.30. Pavelló Municipal d'Esports. Espectacle familiar del Circ Los, *Xarivari Blues!*

► 18.00. Associació de Jubilats. Ball de tarda amb el Miquel.

► 19.00. Castell del Paborde. Xerrada informativa sobre la leucèmia, *Obre els sentits i salva vides*. A càrrec de Núria Vilanova. Després, recital poètic amb acompanyament de guitarra amb l'AELC.

#### SALOU

► Festa del Calamar. 10.00. Espigó del moll. Jornada popular amb inflables, taller del Club Xic's i visita de les mascotes del Club i música festiva.

► 12.00. Espigó del Moll. Actuació del grup Atabaladors de Salou.

► 12.30. Espigó del Moll. Concert d'Els Cremats, havaneres, rumba i música amb sabor mediterrani.

► 13.00. Espigó del moll. Degustació d'arròs negre.

### Fires

#### FALSET

► Fira de Sant Andreu.

#### REUS

► 08.00. firaReus. Eco Reus, fira d'ecologia, sostenibilitat i salut.

#### TARRAGONA

► Rambla Nova. Fira de Nadal.

### Infantils

#### AMPOSTA

► 11.00. Riet Vell. Festival del fang. Tallers i manualitats en família.

#### TARRAGONA

► De les 11.00 a les 20.30. El Corte Inglés. Visita la Casa del Pare Noel. Tots els dies d'obertura del centre comercial.

► 12.00. Tarraco Arena Plaça. *Toy the musical*.

► 17.00. Auditori de la Diputació de Tarragona. Cinema familiar. Projectió de, *La cançó del mar*.

#### VILA-SECA

► 11.00. Centre cívic i cultural de la Pineda. Espectacle de titelles, *La que escobrava l'escaleta*.

### Òpera

#### VALLS

► 19.00. JCA. Òpera en directe, *Tristan e Isolda*, des del Teatre dell'Opera di Roma.

### Circ

#### ALCOVER

► 18.00. Convent de les Arts. Rhum i Cia presenta *Rhum*.

### Teatre

#### EL VENDRELL

► 18.00. Teatre Àngel Guimerà. *Chefs*.

#### REUS

► 18.00. Teatre Fortuny. *Novios con solera*, amb Justo Molinero y Los Descastaos.

► 19.00. Sala Santa Llúcia. *Guernica*.

#### REUS

► Reus Teatre Musical. 12.00. Bravium Teatre. La Cia Lucky&Luke presenta *El teu conte em sona*.

#### SANT CARLES DE LA RÀPITA

► 19.00. Maset. La Jarra Azul presenta, 3, 2, 1...Zero, *contra la violència de gènere*.

#### TARRAGONA

► 19.00. Sala Trono. *Estima'm que tinc pressa*, de la Cia. Xucrut Teatre.

► 19.00. Teatre Metropol. *Memòria de les oblidades*.

#### TARRAGONA

► 10è Teatre Màgic. 18.30. Teatre Tarragona. Cloenda del 10è Teatre Màgic. Pep Bou presenta, *Experiències*.

#### TORTOSA

► IV Mostra de Teatre Manuel Pérez Bonfill. 12.00. Sala gran del TAFP. *Conte de Nadal*, del Col·lectiu de Teatre Totshicaben del Perelló.

► 12.00. Sala grna del TAFP. Gala de lliurament de premis, a càrrec de l'Escola Municipal de Teatre de Tortosa i Lo TAT.

#### ULLDECONA

► 18.30. Teatre Orfeó Montsià. Cloenda de les XXXIV Jornades de Teatre amb l'obra *Tu ho ets tot*, del Grup de Teatre Pere Sans.

### Diversos

#### ALCANAR

► D'11.00 a 14.00. Ermita del Remei. Visita al jaciment ibèric de la Moleta del Remei

► 19.00. Auditori José Antonio Valls. Commemoració del Dia internacional per a l'eliminació de la violència de gènere.

#### ALTAFULLA

► 12.00. Des de la plaça del Consolat del Mar. Commemoració del Dia internacional contra la violència envers les dones amb diferents actes.

#### REUS

► Jocs Special Olympics Reus 2016.

#### TARRAGONA

► Durant el dia. Port de Tarragona. Exposició de 10 diorames de Playmobil.

► 25a Mitja Marató Ciutat de Tarragona.

► 10.00. Antiga Audiència. Mercat d'art i projecció de, *Perfect Blue*. Dins la Setmana del Còmic.

► 19.00. Auditori de la Diputació de Tarragona. Cinema VO. Projectió de *La ley del mercado*.

#### VALLS

► 18.00. Centre Cultural. Valls viu la moda.



## RECITAL ÍNTIM

# Homenatge al Barraquer melòman al Palau

El Palau de la Música va recordar l'oftalmòleg i membre de la seva fundació **Joaquín Barraquer**, mort a l'agost, amb un acte íntim a la coqueta sala d'assajos de l'Orfeó, al qual va assistir la família, encapçalada per la seva viuda, **Mariana Compte**, i els seus fills **Rafael** i **Elena**, amics de tota la vida i artistes com **Jaume Aragall** i **Lucrecia**. La soprano **Marga Cloquell**, acompanyada per la pianista **Marta Pujol**, va oferir un complet recital amb obres de **Granados**, **Turina**, **Verdi**, **Mascagni** i **Puccini**.



▶ 26 Noviembre, 2016

# La Marató cumple 25 años

▶ Diari de Terrassa pondrá a la venta, entre el 1 y el 4 de diciembre, el disco doble de La Marató de TV3

**L**os catalanes tienen una nueva oportunidad de demostrar su solidaridad, en este caso, con las personas que sufren las consecuencias de haber padecido un ictus, lesiones medulares y cerebrales traumáticas. Será en La Marató de TV3, que este año es más especial si cabe debido a que llega a la edición número 25.

Los periodistas Ramon Pellicer y Helena García Melero presentarán el extenso programa el próximo domingo 18 de diciembre con la idea de recaudar fondos para la investigación de estas enfermedades. Pero antes ya habrá la oportunidad de colaborar con La Marató. Diari de Terrassa es uno de los medios de comunicación que se encuentran implicados en esta iniciativa solidaria. De esta manera, las personas que lo deseen podrán adquirir, junto con el Diari, entre el 1 y el 4 de diciembre, el disco de La Marató.

## UN DOBLE CEDÉ

Como la ocasión lo merece, esta vez el álbum de La Marató llega por partida doble. Por un lado, con un disco recopilatorio que recoge once canciones de ediciones anteriores del programa. Los espectadores de TV3 y los oyentes de Catalunya Ràdio las eligieron en julio pasado como las más especiales en la historia de este ya tradicional espacio televisivo. En este CD aparecen cantantes como Mayte Martín (interpretando la canción de Joan Manuel Serrat, "Paraules d'amor"); Sergio Dalma y la Escolania de Montserrat ("Em dones força"); Sidonie y Love of Lesbian, con "Somriu"; Miguel Bosé, Virginia Martínez y el Orfeo Català ("Tornarem") o Dept, con "Sense tu".

A parte de este trabajo conmemorativo, Diari de Terrassa, como cabecera que colabora con La Marató, también ofrecerá a sus lectores la opción de tener un segundo disco, no ya recopilatorio, sino el propio de La Marató de este año. Incluirá "Avui vull agrair", un tema al que pone voz la cantante catalana, Mónica Naranjo, y que será el himno de esta edición. Otros artistas también se han sumado a la iniciativa. Es el caso de Sole Giménez,



La pasada edición de La Marató estuvo dedicada a la diabetes y la obesidad.



La Marató ha preparado un libro y un doble disco para recaudar fondos de cara a esta edición.

## TV3 emite hoy "Videoescoles La Marató 2016: canvi de plans"

Explicar a los más jóvenes, en concreto a los alumnos de la ESO, qué es el ictus y las lesiones medulares y cerebrales traumáticas. Y hacerlo a través de testimonios y de aclaraciones médicas sencillas. Éste es el objetivo del programa "Videoescoles La Marató 2016: canvi de plans", que TV3 emite hoy a las 20.05 horas para sensibilizar a los adolescentes sobre todas estas dolencias. Las imágenes repasarán, por ejemplo, la historia de Eduard, un joven de 21 años que

hace cinco tuvo un ictus hemorrágico muy grave y estuvo a punto de morir. Aunque con secuelas, ahora Eduard está saliendo adelante. Cada año, La Marató también publica un libro que, como el disco, va destinado a recaudar fondos para investigar las citadas enfermedades. El libro reúne los textos de nueve escritores, así como diez ilustraciones. Además cuenta con un relato coral escrito por los 28 presentadores que, año tras año, han conducido La Marató.

el italiano Nek, Animal, Il Volo, Ainhoa Arteta, Ana Belén (que interpreta en catalán su canción "Desde mi libertad"), Los Manolos, Pablo López o Joan Manuel Serrat.

En este disco también habrá presencia terrassense. El grupo Doctor Prats ha versionado "The nights", que es uno de los éxitos del DJ y productor musical sueco, Avicii. El resultado es una canción titulada "Les nits no moren mai", que la banda egarense de música fusión ha hecho suya.

El otro grupo de Terrassa que participa en el CD es Pantaleó, con el tema "Vespre". Además, la cantante madrileña Edurne también está en el trabajo mediante la canción "Sóc de titani". ▶

## Los cantantes



■ Doctor Prats. La banda egarense interpreta "Les nits no moren mai".



■ Pantaleó. También de Terrassa, el grupo ha preparado el tema "Vespre".



■ Mónica Naranjo. Canta "Avui vull agrair", el himno de esta edición.



■ Edurne. La madrileña versiona en catalán, "Titanium", de David Guetta.



■ Ana Belén. Canta, también en catalán, uno de sus clásicos, "Desde mi libertad."



CLÀSSICA

## Daniel Barenboim porta al Palau el seu nou piano

**Crítica**

XAVIER CESTER  
 BARCELONA

Daniel Barenboim PALAU DE LA MÚSICA  
 24 DE NOVEMBRE

Liszt i les seves evocadores *Funérailles* ho van canviar tot. Fins a aquell moment, el recital de Daniel Barenboim va transitar per camins no sempre estimulants. Amb aquest evocador fragment de les *Harmonies poétiques et religieuses*, el pianista argentí va trobar la concentració, la cohesió del discurs

que havien estat elusives en les peces anteriors, dosificant amb habilitat l'alternança entre evocació fúnebre i exaltació poètica. Va ser una mena d'acte de justícia, perquè Barenboim està de gira amb el nou piano que du el seu nom i que s'ha fet construir després de l'impacte que li va produir tocar l'instrument restaurat que havia estat del mateix Liszt.

Una única audició només permet transmetre les sensacions provisionals generades per un piano que, certament, té una patina sonora diferent, amb un curiós perfum antic, sense la brillantor (ni l'agressivitat)



EFE

dels Steinway moderns, i amb una nitidesa notable, tot i que el registre més agut a vegades era massa sec, i el greu, rodó però un xic esmorteït. Falta saber si les diferències en el rendiment del piano percebudes al llarg de la sessió es devien a les característiques de l'instrument i la seva adequació al repertori triat o al mateix Barenboim. En més d'un moment, el seu discurs era poc fluid, no prou desimbolt a nivell tècnic i amb alguns passatges més aviat confusos. Això no va impedir que la bravura del primer *Vals Mephisto* de Liszt fos resolta amb solvència, mentre que els esclats

temperamentals de la *Balada núm.1* de Chopin van ser atacats amb fermesa, tot i estar al límit de la mera rampellada. En canvi, la primera part de la vetllada, amb dues sonates de Schubert, la D.575 i la D.894, va tendir a un discurs erràtic que, en la recerca d'una línia depurada, va derivar en lectures planes, sense l'afable lleugeresa que la primera peça demana ni la necessària unció expressiva de la segona.

Barenboim actuava en el nou cicle BCN Clàssics, lloable iniciativa que es podria escarrassar una mica més a fer pedagogia entre el públic sobre les obres interpretades: dit en altres paraules, el programa de mà no n'explicava res de res. ■



# El geni a soles amb el seu piano

**CRÒNICA** Barenboim va delectar el Palau amb un concert en què el millor va arribar al final

CÉSAR LÓPEZ ROSELL  
BARCELONA

**D**e l'*Elektra* de Strauss a Berlín -amb el muntatge de Patrice Chéreau que arribarà al Liceu al desembre- al recital de piano de dijous a la nit al Palau de la Música en el cicle BCN-Clàssics. A Daniel Barenboim (Buenos Aires, 1942) li cap un estat musical al cap. Només així es pot entendre la facilitat del geni per desdoblar-se de la faceta de director de culte a la de brillant solista, que és com va iniciar la seva prematura carrera als 5 anys. Diu que en té prou de posar-se en mode pianista, dedicant 10 dies a tornar a acostumar-se a l'instrument, per desenvolupar l'essència de la música amb la profunditat, el virtuosisme i la musicalitat exigibles.

És el que va transmetre en un concert que va anar de menys a més amb obres de Schubert, Chopin i Liszt.

**NOU PIANO** // En aquesta cita es va presentar a més amb el seu nou piano, dissenyat per ell mateix i el fabricant belga Chris Meane. L'aparell s'inspira en la versió restaurada de l'instrument de Franz Liszt que Barenboim va usar en un recital a Siena el 2011 i que el va complaure molt. Té les cordes rectes i paral·leles en lloc de diagonals, cosa que, segons la seva opinió, genera un so més transparent i càlid que el produït pels pianos moderns, encara que aquest matís passés inadvertit a un públic més atent a la recreació de les obres.

Aquest so, si de cas, va servir per dotar de més puresa interpretativa les peces elegides, encara que l'artista va fer l'esforç de concentrar-se per evitar que l'instrument es dispa-



EFE / JAMIER CEBOLLADA

▶▶ El pianista i director argentí saluda el públic, dimecres passat, després d'un concert a Saragossa.

**El director** es va posar en mode solista amb un instrument nou i obres de Schubert, Chopin i Liszt

rés en la seva ressonància. Va entrar una mica fred amb la *Sonata número 9* de Schubert, centrat a extreure la transcendència del relat musical des de la seva personal òptica, amb moments d'especial sensibilitat en

els contrastos de l'*Adagio* i de pausat *cantabile* en l'*Allegro giusto* final.

**DOLOR I CONSOL** // Barenboim es va mostrar més subtil amb la bellíssima *Sonata número 18*, viatjant des del clima desassossegant de l'inici a la melancolia del segon tema i en el colorista retrat de sentiments. Dolor i consol compareixen fins a arribar a la flexible i inspirada interpretació de l'*Allegretto* final.

Però on Barenboim es va posar el públic a la butxaca va ser amb la captivadora *Balada número 1* de Chopin, transmetent el fondo dramatisme

d'una partitura a la qual Schumann va arribar a anomenar *Polonesa*. Extraordinària la coda final. El millor, no obstant, va arribar amb Liszt. Especialment impactant va ser la interpretació de *Funèrilles*, la setena i més cèlebre peça de la col·lecció d'harmònies poètiques i religioses de l'autor, elegia escrita en resposta a l'esclafament de la revolució hongaresa d'octubre del 1848. El *Vals Mephisto número 1*, el més popular dels quatre compostos en el cicle, va tancar clamorosament la sessió. Tot i els aplaudiments, el mestre només va concedir una propina. ≡



27 Noviembre, 2016

# Barenboim y su extraño piano

## El músico puso al público del Palau en pie con un Liszt memorable

JAVIER PÉREZ SENZ, **Barcelona**  
Nunca deja de sorprender Daniel Barenboim. Llevaba diez años sin ofrecer un recital en solitario en el Palau y, en su regreso, el músico argentino añadió al placer del reencuentro un curioso regalo; verle en acción tocando el nuevo piano diseñado por él mismo. Curioso y extraño piano que, siendo novísimo sue-

na a veces como un piano viejo algo chillón. Pero lo que importa es la música y Barenboim puso al público en pie con un Liszt memorable.

La visita ha traído suerte al nuevo ciclo BCN Clàssics, que, tras un tibio comienzo, se ha apuntado el primer gran éxito de público en su primera temporada en el Palau.

El carisma del intérprete marcó la velada mucho más que la novedad del flamante piano, que recupera la sonoridad más cálida y directa de los instrumentos anteriores a 1875; de hecho, la clave del éxito estuvo en la fogosidad de su interpretación.

La velada empezó un tanto fría, con una primera parte consagrada a Franz Schubert —tocó las *Sonatas núm. 9 en si mayor, D. 575* y *núm. 18 en sol mayor, D. 894*— en la que se disfrutó la mayor claridad de las voces y el delicado fraseo del artista, que mantuvo el temple incluso cuando arreciaron los ruidos y toses de parte del público.

La temperatura del recital fue *in crescendo* y, tras una arrebatadora interpretación de la *Ba-*

*lada núm.1 en sol menor, op. 23*, de Chopin, llegó la felicidad con dos páginas de Franz Liszt —*Funerailles* y el trepidante *Vals Mephisto núm. 1*— que sonaron con matices y colores desbordantes.

De hecho, el sonido lisztiano inspiró la creación del nuevo instrumento. Desde que tocó en Siena, hace cinco años, el piano reconstruido de Liszt, el músico argentino persigue un sueño que ha hecho realidad el artesano Chris Maene: obtener en nuevo instrumento la claridad, transparencia y calidez del sonido antiguo de los pianos anteriores a 1875, sin renunciar a los adelantos de los instrumentos más modernos.

Pero el sueño sonoro exige como peaje repensar la digitación y el uso del pedal pa-

ra evitar distorsiones y errores.

La principal novedad del piano es que recupera la antigua disposición de las cuerdas en paralelo, en lugar de las cuerdas cruzadas habituales en un moderno piano de cola. Con esta disposición, y otros cambios técnicos, la variedad de colores y las diferencias de registros permiten jugar con una sonoridad más realista y contrastada, pero la acción al tocar es más inmediata y exige mucha cautela para no distorsionar el sonido más agudo.

Quizás es solo cuestión de tiempo y práctica: de momento, el genio interpretativo de Barenboim venció los obstáculos e hizo lo que mejor sabe hacer: música con el arte de los grandes maestros.



26 Novembre, 2016

## Crònicamúsica

# Més enllà de les cordes



Valèria  
Gaillard

Barcelona

La vinguda del gran Daniel Barenboim, pianista i director d'orquestra argentí israelià, sempre genera molta expectació, i més perquè darrerament no es prodiga gaire en recitals. Dijous, al Palau de la Música, dins del nou Cicle BCNClàssics, l'esperava un públic delerós que omplia la sala, intrigat també per descobrir aquest nou piano que ha fet construir seguint un de Liszt, i que té les cordes paral·leles en lloc de diagonals. Tot i que el músic defensava que el so és "més clar i transparent", alguns espectadors comentaven que sonava més aviat agut... però aquí ja entrem en el terreny dels experts. A l'oïda profana, apareixia generós, nítid i contundent, una força que sembla més aviat emanar dels dits savis del pianista.

Barenboim va oferir un repertori que estima a base de Schubert, Chopin i Liszt. Què es pot dir davant



**Daniel Barenboim** al final del concert, dijous al Palau de la Música ■ v.g.

d'un mestre que executa a consciència les partitures? Deixant de banda la correcció tècnica (relativa en alguns passatges), va posar tota la grapa en la *Balada núm. 1* de Chopin, ja a la segona part, i va imprimir brillantor i energia a les notes de *Funerailles* de Liszt, dues obres que explica al canal de Youtube, 5 Mi-

nuts On. Amb tot, alguns gestos –picar de peus a terra en els moments de més intensitat o marcar el ritme amb els peus–, van fer que el concert es desinflés i adoptés un to de "simple bolo". El públic es va posar dempeus, però Barenboim, amb un aire cansat i incomodat per un flaix, només va oferir un bis.



▶ 27 Noviembre, 2016

Carme PICART. - Barcelona

Música y canto contra la pobreza infantil. Eso es lo que ofrece el proyecto Vozes, que ha logrado que más de 180 niños y adolescentes de barrios humildes de Barcelona, integrantes de la orquesta y la coral Vozes, ofrezcan un concierto en el Palau de la Música Catalana, dirigidos por el músico venezolano Pablo González. El concierto, que se celebró ayer, es la puesta de largo de la temporada de la orquesta, que nació hace 11 años con 15 niños en el Oratorio Sant Felip Neri de Barcelona y en la actualidad ofrece clases de canto y música a 500 niños y jóvenes entre 3 a los 22 años que viven una situación social desfavorecida, explicó Efe la subgerente del proyecto, Susana Serrano.

El objetivo de Vozes es la integración y la cohesión de niños y adolescentes en riesgo de exclusión por medio de la formación musical, es «ofrecerles la oportunidad de que su espíritu crezca a través de la música», y que «aflore algo lo suficientemente poderoso como para conseguir que salgan de la pobreza», concretó Serrano. Durante los primeros cinco años de vida de Vozes «solo pudimos dedicarnos a la formación coral, porque no teníamos dinero para comprar instrumentos», explicó Serrano. A partir de ese momento, «nuestros ingresos incrementaron gracias a subvenciones y aportaciones privadas, con lo que fue posible empezar a adquirir algunos instrumentos».

El 14% del presupuesto de la entidad procede de la inversión

# Música y canto contra la pobreza infantil en Barcelona

## El proyecto Vozes reúne a 180 niños de barrios humildes en una orquesta que actúa por primera vez el Palau de la Música

pública, mayoritariamente del Ayuntamiento de Barcelona, aunque también hay alguna aportación de la Diputación de Barcelona y otra más reciente del departamento de Trabajo, Asuntos Sociales y Familia de la Generalitat.

El resto del presupuesto lo su-

**EL OBJETIVO DE VOZES ES LA INTEGRACIÓN DE NIÑOS EN RIESGO DE EXCLUSIÓN POR MEDIO DE LA MÚSICA**

fragan donaciones privadas y un «training» internacional a precios sociales que organiza la entidad en el que participan músicos y personas vinculadas a proyectos sociales de varios países.

De lunes a jueves, en 14 escuelas, institutos y centros cívicos de

Barcelona, los 80 profesores voluntarios que integran la plantilla de Vozes instruyen a los alumnos necesitados como actividad gratuita extraescolar, y los fines de semana ofrecen clases para aquellos que quieren participar en el circuito de conciertos. Como novedad, este curso, la escuela La Pau del barrio barcelonés de La Verneda ha empezado a incorporar dentro de las horas lectivas una clase de una hora y media de música, que imparte la entidad, ha explicado la portavoz.

«Cualquier niño puede formar parte del proyecto. No se hace ninguna criba ni hay prueba de acceso para poder acceder a estos cursos», remarcó Serrano, porque la función del proyecto es la integración social. Esta segunda edición del concierto contó con la colaboración del grupo de rumba catalana «Gertrudis», del pedagogo Jordi Mora y del grupo «Emi Rapy Buscando Fortuna 917», que acompañaron a estos niños en una actuación, con la que demostraron la capacidad que tiene la música de cambiar vidas.

Pablo González es el director de este proyecto y alumno del Sistema Nacional de Orquestas Juveniles de Venezuela, cuyo propósito es que ninguna niña, niño o joven venezolano quede excluido de la experiencia y disfrute de las oportunidades que brinda la música. En la actualidad, las más de cincuenta escuelas que integran Vozes en todo el mundo atienden a más de 900.000 niños en riesgo de exclusión social «ofreciéndoles la posibilidad de cambiar su vida a través de la música», concluyó Susana Serrano.



Pablo López es alumno del Sistema Nacional de Orquestas Juveniles de Venezuela y el director de este proyecto



▶ 28 Novembre, 2016

MUSICA

XAVIER CERVANTES  
BARCELONA

“Passàvem per allà”, diu Núria Batalla, com si l'aventura que va engagar amb Joan Molas l'any 1967 no tingués més importància. I sí que en va tenir. Aquesta nit Lluís Llach els lliurarà el premi ARC a la trajectòria, un guardó que reconeix la seva feina com a mànagers al servei d'artistes com Maria del Mar Bonet, Joan Isaac, Marina Rossell, Ramon Muntaner i el mateix Llach. De fet, Núria Batalla (Terrassa, 1943) i Joan Molas (Reus, 1943) van ser uns pioners que pràcticament van haver d'inventar una manera de relacionar-se tant amb els artistes com amb el teixit cultural del país justament quan la Nova Cançó aixoplugada pels Setze Jutges albirava un canvi. L'èxit de Joan Manuel Serrat i l'aparició dels tres últims jutges, Bonet, Rafael Subirachs i Llach, va marcar un punt d'inflexió: efectivament, Batalla i Molas passaven per allà quan no tenien ni 25 anys.

“En aquella època els artistes actuaven de tant en tant. El que calia era una empresa que es dedicés a muntar concerts, i nosaltres ens hi vam posar”, recorda Molas. Això és el que van fer fins al 30 de desembre del 1990, quan el món que havien contribuït a construir ja no era el mateix. Tanmateix, durant més de vint anys van treballar amb una dotzena d'artistes, inclosos Raimon, Ovidi Montllor, Quico Pi de Serra, la Companyia Elèctrica Dharma i Miquel Cors, i la seva manera de fer va ser fonamental per al desenvolupament de la professió de màner a Catalunya, que és justament el que avui premia l'Associació de Representants, Promotors i Mànagers de Catalunya.

“Ens ho vam haver d'inventar tot. En aquest país hi havia una infraestructura no utilitzada de teatres municipals, casinos i ateneus, però no hi havia cap circuit ni organitzadors de concerts -explica Molas-. Nosaltres anàvem als llocs i demanàvem si podíem organitzar-hi un concert”. “Ens encarregàvem de tot -afegeix Batalla-. Al principi portàvem els altaveus i tot, perquè abans els artistes actuaven amb el que trobàvem a cada lloc, i sovint els altaveus eren els de l'església. Però va ser un moment d'explosió, i trobaves gent molt jove amb ganes de fer coses. Va ser fantàstic”.

#### Activisme cultural

Ni Molas ni Batalla tenien experiència com a mànagers, però sí que coneixien de primera mà l'ambient de la cançó i els movia l'activisme cultural. “Jo ja era independentista”, diu Molas. “Encara que en aquella època no se'n deia així”, precisa Batalla. Ella treballava a la llibreria Àmfora de Terrassa quan el 1965 Martí Llauredó la va convèncer per fer-se càrrec de les botigues de La Cova de Drac, a Barcelona. Aquell mateix any, Molas havia entrat a

## Un homenatge als mànagers de la Nova Cançó

Lluís Llach lliura el premi ARC a Núria Batalla i Joan Molas, els seus representants durant més de vint anys



A dalt, Joan Molas i Núria Batalla. CÈLIA ATSET  
A baix, amb Lluís Llach als anys 70.  
VIBRA COMUNICACIÓ

treballar a la discogràfica Concèntric d'Ermengol Passola, portant “l'administració i les qüestions comercials”. Només tenia 22 anys.

Tots dos van acabar coincidint a Concèntric, i la joventut i les ganes els van dur a muntar-s'ho pel seu compte el 1967 per organitzar un concert al Palau de la Música amb Subirachs, Bonet i Llach. “Jo pensava que a Concèntric s'equivocaven. Només feien discos i deixaven que els artistes s'espavilessin. Nosaltres, en canvi, pensàvem que calia muntar concerts i que els discos no eren tan importants i que qualsevol discogràfica multinacional podia ser bona”, explica Molas, que tanmateix reconeix un error: “Ara hauria muntat una discogràfica, perquè

el país ho necessitava”. Un cop van decidir tirar endavant com a mànagers, van pactar els números: després de descomptar les despeses i els impostos, l'artista s'endua el 75% i ells el 25%. Així van funcionar amb Llach, l'artista amb qui van treballar fins i tot quan l'autor de *L'estaca* tenia prohibit tocar al país. Van fer feina a França, Itàlia i Alemanya mentre seguien acompanyant l'expansió de la Nova Cançó a casa, “en un ambient de col·laboració, molt de país”, recorda Molas. Són anys de militància, de fer costat a les mobilitzacions obreres, quan la cultura era una eina més de l'activisme polític.

A partir del 1977, la cosa canvia. “Els partits polítics van agafar molta importància i molts dels que havien organitzat concerts amb nosaltres de sobte eren regidors de Cultura”, diu Molas. Comencen els concerts gratuïts i els caixets fixos. “Nosaltres volíem que les entrades fossin barates, i estàvem en contra de la gratuïtat”, assegura Batalla. El model dels percentatges basats en la col·laboració queda arraconat, i ells no s'hi senten a gust. Tampoc va ser fàcil als anys 80. “Els governs de

#### L'origen

“Calia una empresa que es dedicés a muntar concerts, i ens hi vam posar”, diu Molas

Jordi Pujol van ser bastant nefastos, perquè el que ell no controlava no li interessava, i a la Cançó tots eren esquerranosos. I per als socialistes, tot el que sonava català era espardeinyeta, era Pujol”, explica Molas. La pinça sociovergent va consolidar una hegemonia cultural en què la Cançó se suposava que no interessava a ningú. “La premsa, que el 1977-78 havia sigut molt oberta, prodemocràtica i antifranquista, als 80 es va convertir en molt partidista. Però estaven d'acord que la Cançó no servia”, diu Molas. “Però teníem més concerts que mai! La Maria del Mar Bonet, per exemple, tocava tres setmanes a la plaça del Rei omplint cada dia”, recorda Batalla.

Com diu Batalla, “una mica com a resposta” a aquella hegemonia excloent, es va organitzar el concert de Lluís Llach al Camp Nou el 6 de juliol del 1985. “Vam poder organitzar-lo gràcies a la implicació de persones com Joan-Carles Doval i a molta gent que va col·laborar d'una manera magnífica. Miquel Sellarès es va encarregar de la seguretat coordinant voluntaris. De fet, el servei d'ordre era Catalunya, fans que es passaven el concert mirant l'escenari”, recorda Batalla amb un somriure.

A finals del 1990, van deixar córrer la feina com a mànagers. Després d'un any sabàtic, l'amistat amb Elisée Climent els va dur a ocupar-se de la part comercial d'*El Temps* durant sis anys. “I després ens vam retirar”, explica Molas.



Empreses

# Mosaic modernista al món

**EXPANSIÓ** • L'empresa del Penedès Mosaics Torra vol incrementar la seva presència als mercats francès i anglès prop d'un 20% **TENDÈNCIA** • El modernisme i Barcelona han posat de moda aquest tipus de paviment, usat també en rehabilitacions

Eva García Pagán  
 SANT QUINTÍ DE MEDIONA

Barcelona i el modernisme l'han posat de moda, tot i que la seva història és centenària. El mosaic hidràulic es va inventar a finals del segle XIX a França. Són rajoles decoratives que es poden usar tant en espais exteriors com interiors i que es van utilitzar de manera prou estesa durant la dècada dels seixanta. Decoren els passadissos d'edificis nobles com el Palau de la Música Catalana, l'hospital de Sant Pau i l'Ateneu Barcelonès, i l'hexàgon Gaudí, que entapissa de dalt a baix el passeig de Gràcia de Barcelona, n'és un clar exemple.

El mosaic hidràulic viu ara un bon moment perquè torna a estar de moda entre els interioristes i dissenyadors, fet que l'empresa penedesenca Mosaics Torra aprofita per incrementar el seu negoci. En mans de la segona generació de l'empresa familiar, el 40% del negoci de Mosaics Torra es concentra al mercat català, i el 30%, a l'Estat espanyol. El 30% restant són vendes que es fan a l'exterior, una branca del negoci que es vol augmentar entre un 10% i un 20% en els pròxims exercicis, segons explica Àlex Torra, conseller delegat.

L'empresa, que ha incrementat la facturació un 20% gràcies sobretot a la internacionalització, confia a tancar l'exercici del 2016 amb unes vendes de 500.000 euros i incrementar aquest import entre un 10% i un 20% en l'exercici del 2017.

La companyia és present a França, la Gran Bretanya i Alemanya, i vol consolidar aquests tres mercats amb accions que van dirigides, so-



Àlex Torra és gerent i administrador de l'empresa Mosaics Torra ■ E.G.P.

bretot, als prescriptors d'aquests productes, és a dir, arquitectes, interioristes i dissenyadors d'ambients. Al mercat anglès, l'empresa ha obert un lloc web ([victorian-cement-tiles.co.uk](http://victorian-cement-tiles.co.uk)), i a França, és present en un portal amb altres empreses de components. "Alemanya és encara un mercat incipient i volem treballar per implantar-nos-hi de manera més intensa", segons Torra. A més, també té presència en altres mercats secundaris, com ara Sud-àfrica i l'Orient Mitjà, que ara per ara no són la seva prioritat.

L'empresa familiar fa servir encara avui els mateixos mètodes i eines que s'han utilitzat tota la vida, i és

que la rajola la produeix un operari de manera artesanal, una per una. "No ha canviat res, des d'aleshores. Se'n diu *hidràulic* perquè és un mosaic premat en una premsa d'oli, hidràulica, i és un material totalment artesà que es fabrica peça per peça, en diversos acabats i dimensions", assegura Torra. De fet, no s'ha inventat encara cap màquina per mecanitzar el procés, cosa que permet la personalització del material. Aquesta tècnica és molt emprada en la rehabilitació d'edificis i espais, perquè permet la clonació de les rajoles i la recuperació d'antics paviments que estan en mal estat i que Mosaics Torra renova de manera completa.

## De l'hospital de Sant Pau al Palau de la Música

El mosaic hidràulic de Mosaics Torra es pot veure i trepitjar en llocs tan emblemàtics de la capital catalana com el Palau de la Música, la Casa Batlló, l'Ateneu Barcelonès, la Pedrera i l'hospital de Sant Pau, per al qual han fet encàrrecs.

L'empresa fabrica més de 300 models de rajoles de diverses formes i dibuixos, des dels models clàssics de tota la vida fins a propostes més modernes i atrevides i totalment personalitzades, i disposa de 8.000 m² de rajola hidràulica en estoc a les seves instal·lacions de Sant Quintí de Mediona, on també es localitza Paviments Canigó, una altra empresa familiar dedicada al prefabricat urbà. El preu del paviment hidràulic oscil·la des dels 70 o 80 euros per metre quadrat d'una rajola llisa fins als 140 o 150 euros per metre quadrat que pot costar una rajola més elaborada i amb un disseny més ric. ■



### MOSAICS TORRA

- Any de fundació: 1997
- Seu: Sant Quintí de Mediona
- Nombre de treballadors: 7
- Facturació 2015: 395.000 euros
- Previsió facturació 2016: 500.000 euros



▶ 27 Novembre, 2016



FERRAN SENDRA

▶▶ Madeleine Peyroux, a l'escenari del Palau de la Música, divendres.

## El blues del mig somriure

**CRÒNICA** Madeleine Peyroux va dur un repertori agredolç al Palau

|| ROGER ROCA  
 BARCELONA

«**A**mb aquesta cançó vull aixecar-vos l'ànim. Tinc fama de ser trista, però vull canviar aquesta reputació», va assegurar divendres Madeleine Peyroux, sorneguera, abans que el seu trio ataqués *It's getting better* de The Beatles. Sobre el paper, era la cançó més optimista de la nit. I de llarg. Fins ara, per l'escenari del Palau han desfilat cors trencats, esperits lliures que planten cara

al món més aviat sense sortir-se'n, buscavides, borratxos i persones afligides en general. «He d'admetre que tot millorarà», diu la lletra de Paul McCartney, i ho van repetir alegres el contrabaixista i el guitarrista de Peyroux, que a més de ser excel·lents instrumentistes fan un cor si fa falta. Però en la manera de cantar-la de Peyroux hi ha un punt de fatalisme. O de recel. La canta algú que ha vist món i no se'n refia. Tot va bé, si, però a veure quant dura, sembla que vulgui dir.

Peyroux té el blues a dins. L'hi tenia fa 10 anys quan va debutar al Palau, quan s'acabava de convertir en estrella i retreta com si en la fama es trobés fora de lloc. I l'hi té també ara que ja està de tornada de tot, amb una carrera sòlida i una identitat inconfusible. No és una qüestió d'estil, sinó de to vital. No canta per seduir, sinó per consolar i consolar-se. Hi ha una tristes de fons que tenyeix tot el seu repertori. I el repertori de divendres, en la presentació del disc *Secular hymns*, dins del Voll-Damm Festival Internacional de Jazz de Barcelona, tenia de tot. Música de cantautors, funk de Nova Orleans, una de pirates de Tom Waits, rhythm and blues dels anys 50, cançons pròpies. Fins i tot reggae amb missatge polític:

### Té el blues a dins.

L'hi tenia fa 10 anys, acabada de convertir en estrella i retreta, i ara, de tornada de tot

Peyroux i el seu trio per a tot van versionar una cançó del jamaicà Linton Kwesi Johnson sobre com distribuir millor la feina per construir una societat més justa. També es va recordar de Donald Trump, a qui va dedicar un vell blues de comiat. «Hola maco, ho sento però no deixaré que m'espantis més la vida», deia, més que cantava, aguantant còmicament un telèfon imaginari al costat de l'orella.

Va cantar Leonard Cohen sense afectació –cosa meritòria en aquests dies d'emotivitat a flor de pell–, va navegar una mica quan es va ficar en aigües brasileres i va caminar ferma en la chanson. La seva veu de disc vell va commoure especialment amb *Keep me in your heart*, la cançó de comiat del desaparegut cantautor Warren Zevon. I mig de broma, mig seriósament, va explicar qui és quan va dir que canta tres tipus de música: d'amor, de beure i blues. Que potser són totes la mateixa. Música per passar els mals tragos. Encara que sigui amb un mig somriure. ≡



## CRÍTICA DE CANÇÓ

# Sorpresa relativa

**Madeleine Peyroux**

**Lloc i data:** Palau de la Música Catalana (25/XI/2016)

**DONAT PUTX**

“Espero representar bé els Estats Units, però, per descomptat, aquesta vegada els demano disculpes”. Així va saludar Madeleine Peyroux el nombrós públic congregat al Palau de la Música, al·ludint a l’elecció recent de Donald Trump. Com tants dels seus compatriotes, la cantant deplora el resultat, cosa que en el seu cas es tradueix no en amargor, sinó en ironia.

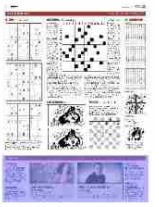
En el context del Festival de Jazz de Barcelona, Peyroux tornava per presentar el seu últim disc, *Secular hymns*, on ha versionat belles cançons a les quals va recórrer sovint al llarg del concert. En una d’elles, *Hello babe*, va mostrar una formidable vis còmica carregant contra *mister* Trump, a qui també va esmentar en la interpretació d’*If the sea was whiskey*. A partir d’aquest moment, va abandonar el biaix polític per encarar la resta del repertori, embastant una gran

transmissió amb temes com *Our lady of Pigalle* i *Everything I do gonh be funky* (*From now on*), peça d’Allen Toussaint bellament decorada amb les harmonies vocals fabricades pels fidels Jon Herington (guitarra) i Barak Mori (contrabaix).

Madeleine Peuyroux té una gran intel·ligència artística, triant bons temes i un tractament exquisit, amb coordenades en el blues, una mica de chanson i un deliberat

## Té una gran intel·ligència artística però fa dues dècades que és al mateix punt

embolcall vintage. El fet que, quant a interpretació vocal, s’allunyi de les temptacions preciosistes, reafirma una proposta que, tot i això, fa anys que és en el mateix punt. Després de dues dècades de carrera, la seva capacitat per sorprendre’ns és realment cada dia més relativa, de manera que es podria pensar que, almenys en aquest aspecte, és una mica conservadora. ●



▶ 27 Novembre, 2016

## L'agenda

**BARCELONA**  
**11.00 CONCERT**  
**'El violí de Baiba Skride i Vida d'Herói de Strauss'**. La violinista Baiba Skride i el director Junichi Hirokami actuaran a l'Auditori amb el repertori de Brahms i Strauss.

**BARCELONA**  
**18.30 CONCERT**  
**'La Traviata de Verdi'**. El Palau de la Música ofereix una versió de la coneguda òpera de Verdi.



### Jazz interestel·lar

**BARCELONA**  
**20.00/22.00 CONCERT**  
 Paula Grande presenta *Viatge interestel·lar*, el seu primer disc en solitari, a la sala Jamboree.



### Segon concert de comiat

**BARCELONA**  
**19.00 CONCERT**  
 Ismael Serrano torna a actuar a la sala Barts per finalitzar la gira del seu últim àlbum, *La llamada*.

**BARCELONA**  
**18.30 CONCERT**  
**'Jam Session de pop, rock i blues'**. Micro obert per a aquells que vulguin mostrar les seves propostes musicals al Jazz Sí Club (c/ Requesens, 2).

**BARCELONA**  
**19.00 TEATRE**  
**'Franchement'**. La companyia de teatre Art i Show ofereix una improvisació en francès a l'Espai d'Art Tinta Roja (c/ Creu dels Molers 17).



La Guardia Civil, durante uno de los registros en la sede de CatDem, en agosto de 2015. / ALBERT GARCIA

## El partido aplaza el debate sobre la incompatibilidad

El cónclave de PDECat también pospuso hasta su próxima reunión, en enero, la resolución del problema de incompatibilidades entre los cargos del partido y los institucionales. Una de las afectadas es la consejera de Presidencia, Neus Munté. El día 14 de ese mes se conformará el comité de calidad democrática, que deberá emitir los informes sobre la situación de cada cargo en caso de pedir una excepción. La decisión final sobre cada persona se tomaría entonces en el consejo nacional posterior, que tendría que avalar con dos tercios de los votos la prerrogativa.

# La nueva Convergència entierra CatDem, la fundación ligada al 3%

CAMILO S. BAQUERO, Barcelona

La nueva Convergència, el Partido Demócrata Europeo Catalán (PDECat), celebró ayer su primer congreso nacional. Entre las decisiones acordadas figura la creación de un *think tank* que reemplace a la Fundación Catalanista i Demócrata (Catdem), envuelta en

los escándalos por supuestas comisiones ilegales al partido a cambio de adjudicaciones de obra pública, el caso 3%. La coordinadora nacional de la formación, Marta Pascal, explicó que la nueva entidad estará desvinculada financieramente del partido y tendrá una mayor proporción de patronos independientes.

“CatDem está en fase de liquidación”, aseguró Pascal, que comparó junto a David Bonvehí, el coordinador organizativo del partido catalán. De hecho, la página web de la fundación y sus cuentas en redes sociales ya están inactivas. Fuentes de PDECat aseguraron además que la plantilla ya ha sido absorbida por la de la formación política. En febrero de este año, CatDem abandonó la sede que tenía en la calle de Casp, en la Dreta de L'Eixample, para mudarse con el resto de trabajadores del partido.

El nuevo *think tank*, explicaron los líderes del partido surgido de la antigua Convergència, buscará aglutinar a personalidades e intelectuales afines al nuevo proyecto político pero que vayan más allá de sus siglas. La idea es que la mayoría de los patronos que la dirijan sean independientes a PDECat. Un porcentaje que, según miembros del consejo nacional, estaría en el 60%. “Queremos que esté mucho más desvinculada del partido, más permeable con la sociedad”, añadió Pascal.

La dirección espera que en un plazo de tres años el laboratorio de ideas sea “de referencia”. A diferencia de las fundaciones del PSC o Esquerra, por ejemplo, PDECat quiere dejar más espacio entre la actividad del partido y la del *think tank*, si bien éste siempre estará al servicio del proyecto. Bonvehí explicó que ambos entes tendrán “entidades jurídicas distintas” y la nueva fundación tendrá su propio sistema de financiación. “De ninguna manera habrá relación financiera y económica entre el parti-

do y la fundación”, insistió el coordinador organizativo. Los ingresos del laboratorio de ideas vendrán de “gente y empresas”, añadió Bonvehí.

Las líneas maestras de la fundación fueron expuestas en el cónclave neoconvergente por el ex *president* Artur Mas, que también ostenta la presidencia del partido. Mas siempre abogó por crear una plataforma cívica, paralela a la refundación del partido, y que nunca cristalizó. Dentro del partido se ve la fundación como el sitio más natural y apto para el papel que ahora juega Mas.

Es la segunda vez que una fundación relacionada con CDC cambia de nombre para intentar dejar atrás los indicios de que han sido la vía para financiar de manera ilegal el partido. Primero pasó con la Trias Fargas, involucrada en el caso *Palau*. Posteriormente, CatDem, en la que el propio Mas puso al frente al historiador y actual director de la Escuela de Administración Pública, Agustí Colomines, se ha visto envuelta en el escándalo de las comisiones del 3% a cambio de obra pública. PDECat también cierra *Nous Catalans* y el trabajo político con los inmigrantes será asumido por la sectorial de este tema.



▶ 27 Noviembre, 2016

# La nueva CDC entierra la fundación del 'caso Palau'

Artur Mas impulsará otro 'think tank' desvinculado económicamente del partido

VÍCTOR MONDELO BARCELONA

El Partit Demòcrata Català (PDC), nueva denominación de la antigua Convergència, declaró ayer liquidada su fundación, CatDem, y anunció la creación de un nuevo *think tank* más «independiente y desvinculado jurídica y económicamente del partido».

Con este movimiento, el PDC intenta sepultar el último vestigio de Convergència y separar sus nuevas siglas de las investigaciones sobre su presunta financiación ilegal.

CatDem estuvo directamente vinculada con el caso Palau. Tras la detención del presidente del Palau de la Música, Fèlix Millet, se descubrió que la fundación de Convergència había recibido 630.000 euros de la entidad cultural a través de siete convenios firmados entre los años 1999 y 2008. Las pesquisas derivaron en la imputación de Daniel Osàcar, que fue administrador de CatDem y tesorero de Convergència entre 2005 y 2010.

La futura fundación del PDC, todavía por bautizar, no podrá compartir personal con el partido, precisamente para evitar casos como el de Osàcar e intentar que «ninguna sombra de duda»

envuelva su nacimiento.

La financiación del nuevo *think tank* se realizará a través de aportaciones de empresas y particulares, pero no podrá realizarse trasvase de fondos entre la fundación y el partido. Y es que la recaudación de comisiones fue otro de los asuntos que salpicó a la ya «inactiva» CatDem, según las investigaciones llevadas a cabo por parte de la Guardia Civil.

En agosto de 2015, agentes del Instituto Armado registraron la sede de la fundación CatDem en busca de pruebas relacionadas, en esta ocasión, con el caso 3%. Y, entre la documentación incautada, los investigadores hallaron indicios de pagos a Convergència por parte de varias constructoras, en lo que se interpretó como una pista del presunto abono de comisiones ilegales al partido soberanista a cambio de la adjudicación de obra pública.

La Fundación CatDem adoptó su denominación en 2009 huyendo de la entonces incipiente investigación del caso Palau. Antes Fundación Trias Fargas, Artur Mas decidió rebautizarla para no manchar el nombre del histórico dirigente *convergente* con el escándalo. Pero el avance de las in-



Artur Mas, durante el cónclave que el PDC celebró ayer. ANTONIO MORENO

## POSPUESTA LA PUGNA SOBRE LAS INCOMPATIBILIDADES

El PDC pospone hasta el mes de enero la pugna abierta por el cumplimiento del régimen de incompatibilidades que recogieron los estatutos de la formación y que obligaría a cinco miembros de la dirección —entre los que se encuentra su 'número dos', Neus Munté— a dejar uno de los cargos instituciona-

les que asumen.

El partido creará un tribunal el próximo 14 de enero que analizará caso por caso y determinará si alguno de los afectados puede mantener todos sus cargos si así lo solicita.

Aun así, esas posibles excepciones deberán ser refrendadas en el siguiente Consell Nacional del partido, que se celebrará a finales de enero, y será necesario que las avalen tres quintas partes de los representantes presentes en el cónclave.

investigaciones, la aparición de nuevos indicios que señalaban a la posible financiación ilegal de Convergència a través de su fundación política y la confesión de Jordi Pujol condujeron al cambio de siglas del propio partido y, ahora, llevan al consecuente y esperado entierro de CatDem para alumbrar una nueva fundación, que todavía se encuentra en una fase muy embrionaria y aspira a haberse consolidado como una «referencia» en el plazo de tres años, según declaró ayer la coordinadora general del PDC, Marta Pascal.

La refundación del Convergència también acaba con Nous Catalans, la fundación que el partido de Mas utilizó para extender sus postulados entre la población inmigrante afincada en Cataluña. El nuevo PDC integrará las funciones de relación con la población extranjera dentro de su estructura interna con una sectorial dedicada únicamente a este cometido.

Detrás del lanzamiento de la fundación política del PDC también se encuentra Artur Mas, el ex presidente de la Generalitat y presidente de la nueva marca de Convergència.

La voluntad de Mas, según comunicó ayer en el primer Consell Nacional celebrado por el partido tras su nacimiento, es cubrir la nueva fundación con una pátina de independencia, por lo que tratará de que la mayoría de sus nuevos patronos no procedan de las filas de la antigua Convergència ni del PDC.

**EL APUNTE****ÁLEX SÀLMON**

## *El lastre del PDC*

EL NUEVO Partit Demòcrata Europeu Català (PDECAT o PDC, elijan) quiere huir, lo antes posible, de su pasado convergente. Es lógico. Para unos será escapar de un recuerdo de imputaciones y otros, de la era Pujol. Los que jamás estuvieron cercanos a las formulaciones *pujolistas* de CDC lo visualizan como el desprenderse de una gran mentira formulada desde unos parámetros nacionalistas que pretendían dar lecciones de ética, cuando era esa corriente la que iba a caballo de la corrupción. Por ello, la nueva CDC, o sea el PDECAT o PDC (pueden seguir eligiendo), quiere enterrar la fundación CatDem, que fue aquella que recibió dinero de la Fundació Orfeó Català ya devuelto al Palau, cuya investigación está incluida en la instrucción que llegará a la Justicia en marzo, con **Fèlix Millet**, como protagonista.

Pero es que hay lastres que pesan mucho. Los 23 años del *pujolismo* son muchos para el nuevo PDC (me decanto por el corto) y más con nombres del pasado como **Mas**. Lo mejor que debería hacer esta nueva formación, y ahora que el 2017 será año de elecciones, es dejar que perfiles como **Marta Pascal** tiren adelante. Será joven, todos lo somos, y se equivocará, como con lo del festivo del 6-D, pero renueva a la formación.

*@alexsalmonbcn | alex.salmon@elmundo.es*



## FISCALITZACIÓ

# Jaume Amat

SÍNDIC MAJOR DE LA SINDICATURA DE COMPTES DE CATALUNYA

## “Em preocupa que ens obliguin a acceptar totes les denúncies”

ALBERT SOLÉ  
BARCELONA

Jaume Amat (Barcelona, 1957) ha treballat quasi tota la seva vida professional en diferents càrrecs a les conselleries de Justícia i Governació. El 2007 CiU el va escollir per ocupar una de les set cadires de la Sindicatura de Comptes, que depèn del Parlament, i des del 2011 n'és el síndic major. El 2019 acaba el seu segon i últim mandat.

**Una de les crítiques habituals a la Sindicatura és que fan informes d'exercicis de fa 3 o 4 anys.**

És cert, en aquest sentit ho podríem fer millor. Però s'ha de tenir en compte que nosaltres només podem auditar els comptes que estan tancats, i els ajuntaments i les empreses públiques els tanquen a final d'any, i no ens els donen fins a mitjans o finals de l'any següent, més el temps que tardem nosaltres a fer la feina. Tot i així, podríem millorar. També és cert que, amb els recursos que tenim, hem de prioritzar les investigacions.

**El canvi previst en la llei d'acompanyament dels pressupostos que diu que ja no estaran obligats a auditar anualment totes les empreses públiques de més de 150 milions de pressupost els alliberarà molt de temps per ser més àgils, no?**

Sí. Quan es va aprovar aquesta llei només hi havia tres o quatre empreses tan grans, però ara n'hi ha unes trenta. I haver d'auditar-les cada any, una auditoria completa, quasi no ens deixava fer res més.

**A part d'assenyalar qui no ho fa bé, tenen capacitat sancionadora?**

A Espanya només pot sancionar el Tribunal de Comptes. Aquí hi ha gent que demana tenir aquesta capacitat també per a la Sindicatura, però jo sóc de l'opinió que no. Si poses una multa a un ajuntament, a qui li poses? En realitat estàs fent pagar a tots els ciutadans del municipi que no en tenen cap culpa. L'únic que funciona són les dues coses en les quals actuem directament: als ajuntaments que no ens presenten els comptes, automàticament, la Generalitat, des del 2010, els reté les subvencions que han de rebre, i des de fa poc (des de la llei ARSAL) també les subvencions de l'Estat. És molt més eficient que posar una multa.

**Una altra novetat que arribarà quan s'aprovin els pressupostos és que a partir d'ara podran acceptar denúncies anònimes.**



MARCO RIVIRA

Això no era una petició nostra sinó una proposta de la CUP i de CSQP molt complexa que al final va aprovar la comissió de la Sindicatura al Parlament, i el Govern l'ha traslladat a la llei de mesures fiscals dels pressupostos, i hi ha posat això de les denúncies anònimes, però jo crec que ho han llegit malament. Després n'he parlat amb el departament d'Economia i ja m'han dit que miraran de suavitzar la redacció.

**No hi estan d'acord?**

El nostre reglament ja permet que rebem denúncies de la ciutadania, però no estem obligats a fer cas de totes. L'Oficina Antifrausí que treballa bàsicament amb denúncies ciutadanes, per això vam firmar un acord amb ells, que hem fet servir diverses vegades, en què els deríem les denúncies que creguem que són del seu àmbit. Jo crec que amb això ja n'hi havia prou. Em preocupa que la modificació vagi més lluny i es pugui interpretar que arran d'una denúncia ciutadana estiguem obligats a iniciar una investigació. No hi ha cap Sindicatura o auditor públic al món que funcioni així.

**¿La Sindicatura no va veure mai les trampes de Fèlix Millet al Palau de la Música?**

En un informe que es va fer abans que jo arribés aquí ja es deia que una sèrie de diners que sortien del Consorci cap a l'Orfeo es perdien pel camí. Això consta en un informe de la Sindicatura, i ningú en va fer cas. I també hi deia que el fet que el senyor Millet estigués al capdavant de les tres entitats del Palau –Consorci, Fundació i Orfeo– era una debilitat de control.

**¿És normal que tots els partits vulguin sempre reproduir un mini-Parlament en els òrgans com la Sindicatura, el CAC i el Consell de Garanties Estatutàries?**

Aquí entrem en la independència de l'òrgan. Jo sóc molt institucional, tot i que no m'amago que sóc aquí a proposta d'un partit determinat [CiU en el seu moment], però sí que és cert que, com que cal una majoria qualificada per aprovar els nomenaments, això obliga els partits a pactar. La majoria de discussions que tenim en el ple no són per quin partit va proposar a cadascú de nosaltres, sinó pel nostre origen professional. —



▶ 26 Novembre, 2016

Crònica literària de la setmana

# Barcelona, aixeca't i camina

## SUPERGLÚ

Lucia Ramis  
Barcelona



Llegit a El Estado Mental: el 26% dels visitants qualifiquen els barcelonins com a "gent freda", "gent amb cara de preocupació i tristesa", o "gent tancada, poc disposada a rebre el nouvingut als seus cercles d'amics", segons una enquesta. Estic d'acord amb la tercera afirmació. Vaig trigar quatre anys a aconseguir que un nadiu m'incorporés al seu grup. I després va resultar que era francès.

Quan vaig arribar, el 1995, Vicenç Pagès Jordà acabava de publicar *El món d'Horaci*. Xavier Folch, que llavors era editor d'Empúries, li havia trucat uns

**Mentre uns fan anys, d'altres neixen amb la intenció de reviuere el record de persones i llocs**

quants anys abans (al telèfon fix, a casa), per proposar-li que reunís uns contes que conformarien el seu primer llibre, *Cercles d'infinites combinacions*. Però com que a l'època no eres ningú si no escriviess una novel·la, s'hi va posar. Algú va apuntar a la contraportada que aquella era l'obra més ambiciosa de Pagès. I dues dècades i deu llibres publicats després, les xarxes encara repeteixen això mateix,

que ha quedat obsolet. *El món d'Horaci*, en canvi, no caduca, no envelleix, assegura Sara Serrano, que va néixer gairebé amb el primer llibre de l'autor: "Llegint-lo, reia tota sola al tren".

El que es presenta no és una reedició, sinó una reescriptura que manté l'esperit dels pisos compartits, però "sense que faci vergonya", apunta Pagès. La idea inicial del catedràtic de literatura comparada Enric Sullà era fer una falsa edició crítica, amb notes al peu de l'autor i notes seves a la capçalera (en sentir això, l'editor actual, Josep Lluch, posa els ulls en blanc). Al final, Sullà es va quedar amb el colofó. Ara destaca el sentit de l'humor formidable de Pagès, el seu ús dels registres, i assegura que Umberto Eco l'ha plagiat. També li diu: "Ets un escriptor realista transvestit". A la coberta hi ha un assassinat explícit (el de Lee Harvey Oswald just quan li desapareix) i un altre d'implícit (el de John F. Kennedy). Dos morts quan el llibre ha ressuscitat. "M'agrada més la resurrecció que el naixement", apunta Pagès, "perquè quan neixes no t'adones de res, no saps què passa; en canvi, en ressuscitar, ho vius tot d'una altra manera, no siguis cas que et passis com a Llätzer i et tornis a morir de seguida".

Pots ser perquè Pagès també és crític literari, a la Calders hi ha més escriptors que persones. Hi ha Màrius Serra, Marina Espasa, Víctor García Tur, Adrià Pujol, Imma Monsó, Sebastià Portell, els mateixos llibreters Isabel Sucunza i Abel Cutillas, Ramon Solsona, que l'endemà presenta *Allò que va*



XAVIER GÓMEZ



LUCIA RAMIS



SANDRA CAPSIR

**passar a Cardós** (Proa) aquí mateix, amb Eduard Marqués. També hi ha Joaquim Carbó, que rebra un homenatge a l'Arts Santa Mònica d'aquí dos dies, el dimecres. Un dia complicat, dimecres. Plou, juga el Barça, i a sobre, al Col·legi de Periodistes es presenta el llibre *Raimon: paraula i cant*, d'Antoni Batista.

"Al meu país la pluja no sap ploure", comença Batista. És el dia que ha mort Rita Barberá. El dia que va néixer Joan Fuster. El dia que caduca la gramàtica amb què l'autor va aprendre la llengua catalana. Explica que ha escrit el llibre -de gran format i molta fotografia- en quatre temps: com a fan de Raimon, com a periodista, com a acadèmic i com a amic seu. L'editor Gonçal López-Pampló diu que és la gran aposta i el gran orgull de Bromera que, amb aquest, tanca els actes commemoratius del trentè aniversari del segell. S'hi han acostat l'excalde Xavier Trias, Joan Tapia, i d'altres, al-

**La ciutat entusiasmada**  
Rosa Serra, editora, Francesc Montseny, autor del llibre, i Lulú Martorell, que va exercir de mestra de cerimònies de la presentació.

**El món d'Horaci**  
Sara Serrano, lectora, Vicenç Pagès Jordà, autor, Xavier Folch, editor primera edició, Enric Sullà, catedràtic de Literatura Comparada, i Josep Lluch, editor segona edició

**Raimon: paraula i cant**  
Al Col·legi de Periodistes, Gonçal Pampló, editor de Bromera amb el llibre a la mà, el cantant Raimon, i l'autor, el periodista Antoni Batista

sa quan tens trenta anys, i jo explico què passava quan en tenia trenta-cinc", em comenta Montseny, que ara en té 66 i viu a Figueres. Si readaptéssim el títol *Coses per fer a Denver quan ets*

amb paraigües i els camals mullats. Raimon aclareix que no està fent promoció per als dotze recitals de comiat que oferirà al Palau de la Música, al maig de 2017. Batista confessa tenir oïda absoluta: sent notes en comptes de sons.

I mentre uns fan anys, d'altres neixen amb la intenció de reviuere el record de persones i llocs. És el cas de Memorias Ediciones, fundada per Rosa Serra, que presenta *Barcelona, la ciutat entusiasmada*, de Francesc Montseny. Ell fou un dels socis de l'Universal, on va començar el debat sobre si la cultura era als bars o no. El XX va ser el segle de la insubmissió, i el XXI ho és de la submissió, diu a les solapes. El pròleg és d'Oriol Bohigas.

"N'hi ha que expliquen què pas-

*mort*, seria: *Coses per fer a Barcelona quan ha mort*. I la primera hauria de ser ressuscitar-la. Ell ho aconsegueix al llibre i a l'Ocaña. A la porta hi ha un individu vestit de flamenc-quitxua-floripondio amb dos brillants a les orelles. A la terrassa (i de fet, a tota la plaça Reial) només hi ha guiris. Però a dins, es reuneixen els representants de l'última canallesca: Quim Larrea, Nina Massó, Núria Ribó, el DJ de l'Universal, Ricardo Molinero. Ningú no sembla trist, ni preocupat, ni és tancat. Lulú Martorell fa de mestra de cerimònies. Hi ha cava per a tothom. No vaig arribar a temps de conèixer aquella Barcelona, i els que vinguin ara no coneixeran la que vaig viure en arribar. La qüestió és: acabarà convertida en zombi?●



▶ 26 Noviembre, 2016

## la setmana de Mercè Managuerra

### DIUMENGE 27

#### PASSEIG PER LA CIUTAT GREGA D'EMPÚRIES

Aquests dies de finals de tardor quan el vent bufa sobre les ruïnes gregues són, segons Managuerra, immillorables per descobrir l'antiga ciutat sota una llum molt especial. Situada al sud del golf de Roses, fundada al segle VI a.C., convertida en un dels grans ports del Mediterrani, va ser ocupada posteriorment pels romans, per la qual cosa un passeig per les ruïnes permet descobrir les restes d'ambdues civilitzacions.





26 Novembre, 2016

Dona de teatre, és l'actual directora artística del Teatre Akadèmia, on es pot veure aquests dies una versió de 'Les cadires' de Ionesco. "El teatre de l'absurd és refugi en aquests temps de pertorbació", defensa

**DILLUNS 28**  
'JO, DANIEL BLAKE'

"Crec que aquesta pel·lícula elabora una reflexió imprescindible sobre l'administració i sobre el tracte que dispensa als ciutadans", apunta l'actriu sobre aquesta obra que signa Ken Loach i que aborda l'embull burocràtic que un parell d'aturats ha d'afrontar per sobreviure a l'actual Gran Bretanya. El film va guanyar la Palma d'Or al darrer festival de Canes i el premi del Públic al de Sant Sebastià.

**DIMECRES 30**  
FUNDACIÓ JOAN MIRÓ  
'FI DE PARTIDA'

Amb el joc dels escacs i Marcel Duchamp com a leitmotiv, l'exposició explora l'evolució de les avantguardes a través d'unes 80 obres creades entre 1910 i 1972 i signades, entre altres, per Max Ernst, Alexander Calder, Man Ray o René Magritte. "Mostra el compromís dels artistes en moments de canvi", apunta Managuerra sobre aquesta selecció que inclou, també, dos dibuixos de Mercè Rodoreda.

**DIJOUS 1**  
PALAU DE LA MÚSICA  
LA LOCOMOTORA NEGRA

La formació de jazz liderada per Ricard Gili dona guerra des de l'any 1971, i Mercè Managuerra recorda "haver-la seguit des dels seus inicis". Aquest és el motiu pel qual no vol perdre's el concert que oferiran al Palau de la Música i que estarà dedicat a alguns colossos del swing com Louis Armstrong, Count Basie, Duke Ellington o Quincy Jones, entre d'altres.  
**NURIA CUADRADO**



► 1 Noviembre, 2016

Viajes LIFE&STYLE



**CASA FUSTER**

Hay hoteles que por sí solos se convierten en auténticos destinos, como es el caso de Casa Fuster. Si a ello le añadimos una ubicación de excepción en pleno paseo de Gràcia de Barcelona, la combinación resulta inestimable. Posiblemente, ni todos los huéspedes ni los propios barceloneses sabrán que tras la bella fachada modernista de este centenario hotel se esconde una bonita historia de amor protagonizada por el noble Mariano Fuster, quien encargó para su mujer la construcción de una casa señorial al arquitecto Lluís Domènech i Montaner -responsable del Palau de la Música Catalana-. En 2004, Casa Fuster reabrió como hotel tras un ambicioso y respetuoso proyecto de restauración. Actualmente, las líneas modernistas y *art déco* del edificio combinan con un mobiliario de diseño y unos servicios exclusivos presentes en sus 105 habitaciones y en sus zonas comunes. El jazz se convierte en la banda sonora del Café Vienés que, fruto de su pasado histórico y su diseño interior -provisto de columnas modernistas y sofisticados cortinajes-, empuja a viajar en el tiempo y sentirse como parte de aquella élite cultural de tiempos pasados. Mención especial merece la terraza mirador Blue View, situada en la azotea del hotel y con una perspectiva privilegiada del *skyline* de la Ciudad Condal. El lugar invita a relajarse y simplemente disfrutar del momento, a poder ser, cóctel en mano ([hotelcasafuster.com](http://hotelcasafuster.com)).

D



ESCUCHAR

34

/ concierto /

# PAJARO SUNRISE SUPERA EL COLAPSO

El artista presenta 'The collapse', un álbum premonitorio: cuando iba a publicarlo su vida se torció. Pero el músico, que firma la sintonía de 'Cites', ha remontado el vuelo

MÓNICA TUDELA

**Pajaro Sunrise**  
 Marula Café  
 Horario  
 Viernes 25,  
 22 horas  
 Precio  
 12 €



A

Pajaro Sunrise no le quedaba otra que volver a levantar el vuelo y sonreírle a la vida. No estaba dispuesto a que anidaran las adversidades. «Pasé un año difícil. Todo me salía mal: desde las mezclas del disco hasta mi vida personal eran un caos. Además, se me rompían las guitarras, ¡me rompí la mano! Vale, son problemas del primer mundo, no dramas, pero ¡qué racha!». Ahora, Yuri Méndez (su nombre real) llega a la conclusión que su nuevo disco, *The collapse*, «era una profecía autocumplida». «Resultó que en las canciones hablaba de lo que se avecinaba, y yo sin saberlo...». La mente trabaja de forma misteriosa. Por suerte, el cantante superó el colapso y se encuentra presentando este álbum preciosista, repleto de claroscuros y con licencias para el baile (*The Bargain* y *Europhop*).

Nietzsche ya lo decía: «Quien no tiene alas no debe tenderse sobre abismos». En cuando Yuri las desplegó en el 2006, le surgieron giras en Japón, Corea, Alemania..., mientras que en España apenas lo programaban. Y eso que ha firmado jingles publicitarios (*Summerface* se incluyó en la campaña *Forest* de Rexona), sintonías (*Perfect* ha sido la de la segunda temporada de *Cites*), y campañas benéficas (*Different scene* ayudó a que UNICEF recaudara fondos para la escolarización de niños en situación de pobreza). No en vano *sunrise* significa amanecer. —

Núria Martorell

EL CANTANTE LEONÉS AFINCADO EN  
 MADRID Y QUE CANTA EN INGLÉS  
 PRESENTA UN COMPACTO DE  
 TRISTE ÉPICA LUMINOSA

WWW.VEA EL ACÚSTICO DE 'WAY TOO FAR'  
 EN LA WEB.



**Ismael Serrano**

El cantautor madrileño está en el tramo final de la gira de *La llamada*, álbum que llegó a ser número uno de los discos más vendidos. Ha agotado tan rápido las entradas para la primera fecha en Barcelona que ha añadido una nueva cita.

**La llamada**

Sala Barts. Sábado 26 y domingo 27. 21 h (desde 24 €).

**The Cure**

Cuando saltó el rumor de la disolución del icónico grupo de rock gótico, Robert Smith y compañía anunciaron esta gran y esperada gira (la última visita de la banda fue en el 2008).

**The Cure tour**

Palau Sant Jordi. Sábado 26. 21 h (desde 50 €).



Robert Smith.

**Madeleine Peyroux**

La diva del jazz es una de las guindas del Voll-Damm Festival de Jazz de Barcelona.

**Keep me in your heart for a while**

Palau de la Música. Viernes, 25. 21 h (desde 22 €).

**Projecte Mut**

El grupo de Eivissa presenta su disco de aniversario, con invitados como Blaumut, La Pegatina, Cris Juanico y Quimi Portet. «No teníamos pensado un álbum así. La idea era publicar un *epé* de duetos para Sant Jordi con poe-



sías cantadas por tres colaboradores, pero se acercó la fecha del 10º aniversario, probamos a llamar a más amigos y ¡todos dijeron que sí», relata el cantante, David Serra.

**10 anys i bons**

Luz de Gas. Jueves, 1. 20.30 h (10 €).

David Serra y Joan Barbé, tras grabar un acústico para la web.



▶ 26 Noviembre, 2016

# «Un intérprete debe utilizar el virtuosismo para emocionar, no para impresionar»

● El violinista Ara Malikian firma en Zaragoza ejemplares de su último disco. Las entradas para su concierto del 30 de diciembre, agotadas desde hace semanas



Ara Malikian, violinista libanés nacionalizado español, junto a dos jóvenes admiradoras que acudieron a la FNAC a conocerle. GUILLERMO MESTRE

ZARAGOZA. Hace tan solo unos días, Ara Malikian publicaba su disco 'La increíble historia de Violín', una grabación en la que ha recogido un puñado de sus composiciones. Su ánimo iconoclasta le ha llevado a vincularse con sus orígenes, con esa estirpe inmortal de virtuosos del violín, como Sarasate, Paganini o Kreisler, que también escribían música. Ayer firmó ejemplares de su disco en Zaragoza, a apenas un mes de ofrecer un concierto en el Principal, el próximo 30 de diciembre, cuyas entradas se agotaron a las pocas horas de salir a la venta. Cientos de personas guardaron pacientemente fila para lograr su rúbrica.

«Cuando llegué a los 15 años a Alemania para estudiar violín, llevaba un instrumento que había pertenecido a mi abuelo –recordaba–. Es un violín antiguo pero, salvo para mí, no posee ningún valor especial. Todos mis compañeros tenían instrumentos más valiosos, me avergonzaba un poco, así que me inventé una historia sobre las muchas manos por las que había pasado mi violín y lo viajado que estaba. Esa fantasía es la que he recuperado ahora para el disco».



**Una grabación que es, además, un proyecto cultural**



'La increíble historia de Violín' es mucho más que un disco. Es un proyecto cultural poliédrico. En primer lugar, el violinista ha convertido el objeto en sí en un fetiche.

Por los 19,95 euros que cuesta el disco, el comprador recibe una caja que incluye un pequeño atril para mostrarlo y siete portadas intercambiables cuyas ilustraciones han sido realizadas por el aragonés Óscar Sanmartín.

En la caja del disco queda espacio para guardar más portadas y otros elementos que irán apareciendo a lo



largo de la gira de presentación.

Malikian ha estado de gira los dos últimos años y ha preparado el nuevo disco entre concierto y concierto. Ahora, tras salir a la venta 'La increíble historia de Violín', inicia una nueva gira. A principios de diciembre Malikian actuará en Chile, y en el calendario hay citas en auditorios como el Palau de la Música de Barcelona o el Teatro Real de Madrid. En algunos de ellos (Aracena, Zaragoza...) las entradas están agotadas desde hace semanas. **M. G.**



Porque los temas que ha compuesto están inspirados en los viajes imaginados para su violín. Son composiciones de aroma oriental, mediterráneo. «Cojo la música que me gusta y la hago a mi manera –señalaba–. No es mestizaje, porque no mezclo, por ejemplo, la música clásica con el reggae. Todo lo hago desde el respeto y el aprecio. España me ha dado muchas cosas, entre ellas felicidad e inspiración».

Se encuentra feliz ante un público multitudinario, como en su reciente concierto en Las Ventas, o en un bar, ante una treintena de personas. «Cada escenario tiene su gracia. Tocar en una plaza de toros llena de gente te da un enorme 'subidón' de adrenalina. Pero un bar con 30 personas también tiene su gracia».

## Perder la arrogancia

Lo que parece que nunca hará será regresar a una orquesta clásica. «Ya estuve un tiempo sometido a esa disciplina. Fueron años muy bonitos, pero ahora estoy en otra cosa».

«¿Qué hacer para que el público sienta más pasión por la música culta? Yo creo que el mundo de la clásica debería perder la arrogancia. En los últimos años ha vivido mucho de subvenciones y no se ha preocupado de cuidar a su público. Y ahora que ese dinero ha desaparecido, se encuentra con un problema y se arrepiente de lo que ha hecho, de no preocuparse por que el público se sienta a gusto en los conciertos. El público, a la hora de la verdad, no es tonto. Y, si va a un concierto, es para emocionarse».

No encuentra grandes diferencias entre un continente y otro. «El ser humano es igual en todo el mundo. Lo bueno que tiene la música es que es universal y, por tanto, emociona igual en China, Chile o Irlanda. La música es, quizá, el único idioma común que tiene la Humanidad. Por eso el arte y la cultura son la mejor manera de unir a los pueblos. Nos hacen más sensibles ante el sufrimiento, nos convierten en más respetuosos».

Comprometido con todo lo que ocurre a su alrededor, Malikian censura con dureza el trato que se está dando a los refugiados. «Tanto la postura de Europa como la de Turquía me parecen penosas. Están haciendo el problema mucho más grande. Los refugiados no son terroristas, sino que, como nosotros, sufren sus acciones. Son seres humanos, los países no deben utilizarlos como arma arrojadiza».

MARIANO GARCÍA

## TVE - L'Informatiu Migdia

Cap de setmana, en català  
27-11-2016

Informació sobre la **Jornada de Portes Obertes** al Palau de la Música Catalana (diumenge, 27 de novembre de 2016). Connexió en directe. Minut 22:50

Enllaç:

<http://www.rtve.es/alacarta/videos/informatiu/informatiu-cap-setmana-27-11-2016/3813478/>

L'Informatiu  
Diàriament a les 14h per La 1 i de dilluns a divendres a les 16h per La 1

DIA DE LA MÚSICA

**JORNADA DE PORTES OBERTES AL PALAU DE LA MÚSICA PER SANTA CECÍLIA**

+ A la meua llista ★ Als meus favorits Subscriure's Embeber Recomendar 0 Twittear

L'Informatiu Cap de Setmana - 27/11/2016 27 nov. 2016 09:58 28/11/2016